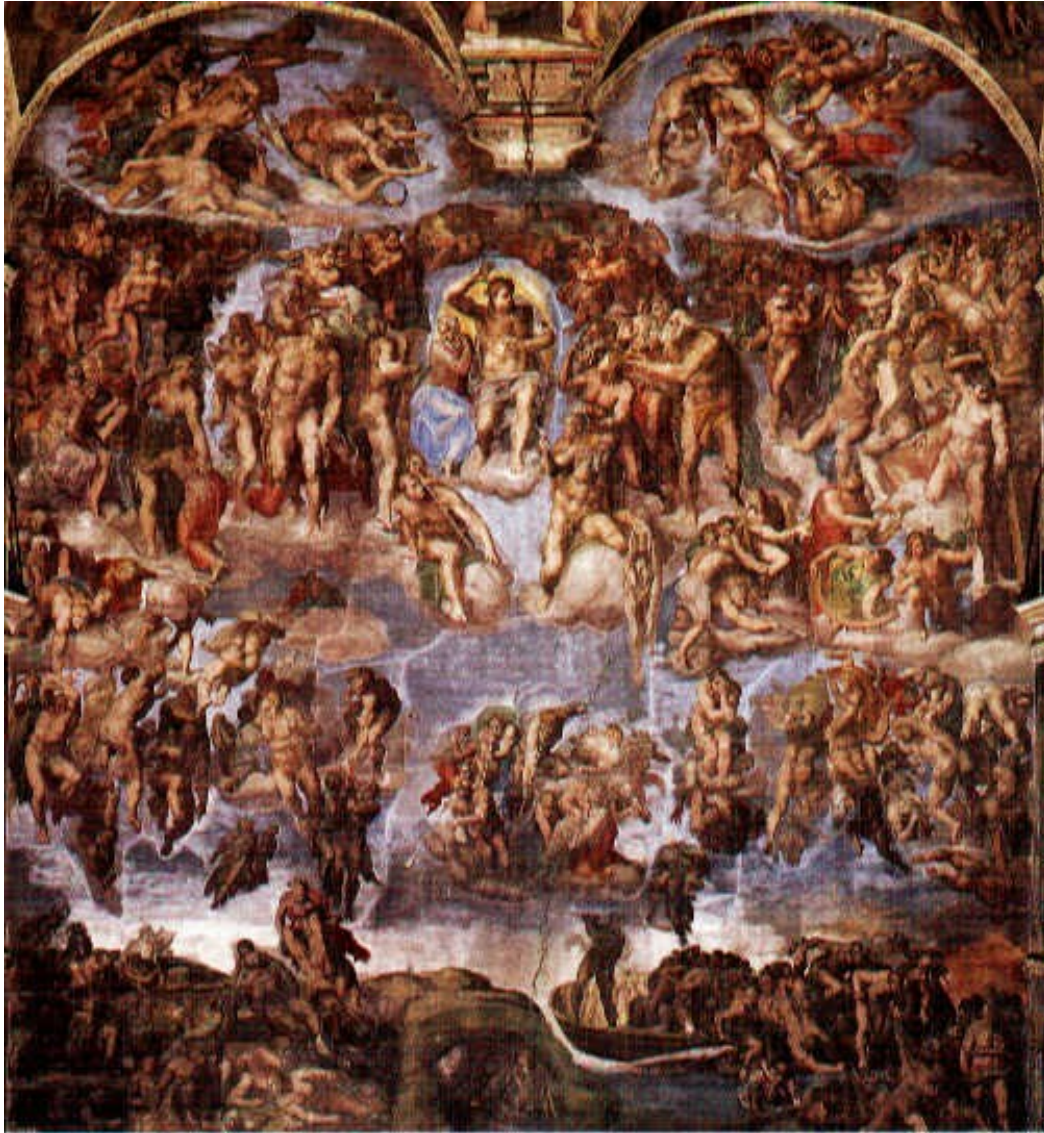

ΜΗΝΥΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ

ΜΗΝΥΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ

+Αρχιμ. Δανιήλ Γούβαλη

Από το βιβλίο: ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΗΝ ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ

Το Ιερό βιβλίο της Αποκαλύψεως που γράφθηκε γύρω στο 95 μ.Χ. στη νήσο Πάτμο από τον γηραιό Απόστολο Ιωάννη τον Θεολόγο είναι ένα καταπληκτικό βιβλίο, που μόνο αυτό να σωζόταν από τα βιβλία της Κ. Διαθήκης θα αρκούσε για να δείξει το υπερφυσικό μεγαλείο της Χριστιανικής Εκκλησίας.

Ίσως σε παλαιότερες εποχές να μη μπορούσε να εκτιμηθεί όσο έπρεπε το άγιο αυτό σύγγραμμα. Στις ημέρες μας όμως, όλοι, θρησκευόμενοι και μη στριφογυρίζουν γύρω από αυτό.

Κάποιες σελίδες του βιβλίου που παλαιότερα φαίνονταν περίεργες και ακατανόητες ή και μυθώδεις, στις ημέρες μας εννοούνται άριστα. Ο Ιερός συγγραφέας είδε προ δεκαεννέα αιώνων καταπληκτικές εφευρέσεις του εικοστού αιώνας. Προείδε την πολεμική τεχνολογία των ημερών

μας με τα τρομερά όπλα ολέθρου, τα οποία και περιέγραψε, όπως μπορούσαν να περιγραφούν με την ορολογία της εποχής του. Είδε π.χ. ο άγιος Ιωάννης το ραδιενεργό νέφος του **Τσερνομπίλ** να σκορπίζεται στην γη και να δημιουργή μόλυνση και θάνατο. Και πως το περιέγραψε; *Έπεσε από τον ουρανό μεγάλο αστέρι που καιγόταν σαν λαμπάδα. Και έπεσε στο ένα τρίτον των ποταμών και στις πηγές των υδάτων. Και το όνομα του αστεριού είναι ο **Άψινθος** (σημειωτέον ότι στην ουκρανική γλώσσα ο άψινθος, δηλαδή το χορτάρι αψιθιά ονομάζεται Τσερνομπίλ) και έγινε το ένα τρίτον των υδάτων πικρό σαν άψινθος, και πολλοί άνθρωποι πέθαναν από τα νερά, διότι πικράθηκαν* (Αποκάλ. 8). Δεν μπορούσε να πη ραδιενεργό νέφος που προήλθε από έκρηξη πυρηνικού αντιδραστήρα, και είπε μεγάλο αστέρι που καιγόταν σαν λαμπάδα. Δεν μπορούσε να πη διότι χτυπήθηκαν από τα επικίνδυνα ραδιενεργά στοιχεία που υπήρχαν στα νερά, και είπε διότι χτυπήθηκαν από την πικρότητα που είχαν τα νερά, διότι πικράθηκαν.

Είδε ο Θεολόγος να συγκεντρώνονται στην περιοχή του Ευφράτη και στον Περσικό κόλπο αναρίθμητα τεθωρακισμένα ταנקς και είδε τι έβγαίνε από τις φοβερές κάννες τους όταν γινόταν πυροβολισμός. Το περιέγραψε όπως του επέτρεπαν τα δεδομένα της εποχής του: *Είδα φοβερά άλογα με θώρακες. Είχαν κεφάλια λιονταριών και στόματα που έβγαζαν φωτιά και καπνό και θειάφι* (Πρβλ. Αποκ. 9, 17).

Είδε επίσης όλους τους ανθρώπους της γης να στέκονται μπροστά στις μικρές οθόνες και να παρακολουθούν την προσωρινή νίκη του Αντίχριστου πάνω στους δύο εσχατολογικούς προφήτες τον **Ηλία και τον Ενώχ**: να βλέπουν άταφα τα σώματά τους στην πλατεία των Ιεροσολύμων. Βέβαια δεν μπορούσε να σημείωση, ότι κάθονταν μπροστά στις οθόνες της τηλεόρασης, γιατί αυτό θα ήταν ακατανόητο. Ακατανόητο όχι μόνο για τους ανθρώπους του α' η β' η γ' μ.Χ. αιώνας, αλλά και για τους ανθρώπους των πρώτων δεκαετιών του εικοστού αιώνας, αφού προηγουμένως η **τηλεόραση** ήταν άγνωστη. Διαβάζουμε στα χωρία 11, 89: *Και το πτώμα τους, επάνω στην πλατεία της πόλεως της μεγάλης... Και βλέπουν οι άνθρωποι από τους λαούς και από τις φυλές και από τις γλώσσες και από τα έθνη το πτώμα τους τρισήμερη ημέρες και τα πτώματα τους δεν θα τα αφήσουν να μπουν σε τάφο*. Πριν από τις αρχές του εικοστού αιώνας κανένας συγγραφέας σε κανένα βιβλίο του κόσμου δεν μπορούσε να γράψει κάτι τέτοιο. Ήταν πέρα για πέρα αδιανόητο και απερινόητο. Τι στο καλό! Να υπάρχουν δύο νεκροί στην πλατεία μιας πόλεως που βρίσκεται στην Ιουδαία της Παλαιστίνης, και να τους βλέπουν όλοι οι κάτοικοι όλων των κρατών και όλων των εθνών της γης! Και όμως ο Ευαγγελιστής Ιωάννης το έγραψε: *Βλέπουσιν εκ των λαών και φυλών και γλωσσών και εθνών το πτώμα αυτών*. Βλέπουσιν, βλέπουν. **Σε χρόνο ενεστώτα**. Αυτό για μας είναι απόλυτα κατανοητό. Όταν η τηλεοπτική εκπομπή είναι ζωντανή, βλέπεις αυτό που γίνεται εκείνη την χρονική στιγμή.

Από αυτά τα λίγα αντιλαμβανόμαστε πόσο θαυμαστό και καταπληκτικό είναι το βιβλίο της Αποκαλύψεως. Γι' αυτό κάποια μηνύματα του, που στην συνέχεια θα παρουσιάσουμε, ας τα λάβουμε σοβαρά υπ' όψιν μας. Είναι μηνύματα αληθείας που προέρχονται από βιβλίο γραμμένο με φωτισμό του Θεού της αληθείας.

Ένα πρώτο μήνυμα που μας δίνει η Αποκάλυψις αφορά την διάρκεια του παρόντος κόσμου. Μας λέει ότι η Ιστορία της ανθρωπότητας επάνω στην γη έχει τέλος. Και η γη επίσης βαδίζει προς το τέλος. Η τάξις των γήινων πραγμάτων κάποια ημέρα θα τελειώσει. Δεν μας προσδιορίζει η Αποκάλυψις πότε ακριβώς θα τελειώσει το πανηγύρι, αλλά μας περιγράφει είτε γενικώς είτε λεπτομερώς πληθώρα γεγονότων, τα οποία θα προηγηθούν. Μάλιστα μας προλέγει ότι αυτά που θα συμβούν στις έσχατες ημέρες της ανθρώπινης Ιστορίας θα είναι τόσο ανησυχητικά και τρομερά όσο ποτέ άλλοτε. Την ώρα που χαράσσονται αυτές οι γραμμές συγκλονιζόμαστε όλοι από όσα φοβερά γίνονται στον πόλεμο που ξέσπασε στον Περσικό Κόλπο.

Ο,τι βλέπουμε πάνω στην γη ισχυρό και επιβλητικό και ανθεκτικό, η Αποκάλυψις μας λέει ότι κι αυτό θα εξαφανισθή κάποια ημέρα.

Όλα τα βασίλεια της γης με τα πλούτη τους και τα μεγαλεία τους κάποια μέρα θα καταργηθούν για ν' αρχίσει η αδιάδοχη και ατελεύτητη βασιλεία του Θεού και του Αρνίου. Κάποτε θα σβήση η Βαβυλών η πόλις η μεγάλη και θα εξαφανισθούν τα πλούτη της και οι χαρές της. Και τότε, *ω Βαβυλών, φωνή κιθαρωδών και μουσικών και αυλητών και σαλπιστών ου μη ακουσθή εν σοι έτι* (Αποκ. 18, 22). Όλες οι γήινες χαρές και απολαύσεις έχουν τέρμα. Όλα τα λαμπερά φώτα της Βαβυλώνας μία ημέρα θα σβήσουν και θα έρθη σκοτάδι. *Φως λυχναριού, ω Βαβυλών, δεν θα ανάψη πια στα σπίτια σου — φως λύχνου ου μη φανή εν σοί έτι* (Αποκ. 18, 23).

Με τον ερχομό του Κυρίου στην γη, με την έλευση της ημέρας του Κυρίου, σημειώνεται η λήξις της παρούσης καταστάσεως πραγμάτων. Φθάνουμε στο ωμέγα της γήινης ιστορίας. *Και είδα καινούργιο ουρανό και καινούργια γη. Ο πρώτος πια ουρανός και η πρώτη γη έφυγαν και η θάλασσα δεν υπάρχει* (Αποκ. 21, 1). Ο πρώτος ουρανός και η πρώτη γη απήλθον. **Απήλθον**, δηλαδή έφυγαν, χάθηκαν, εξαφανίστηκαν.

Όπως ένα χωράφι σπαρμένο με σιτάρι ακολουθεί κάποια πορεία που καταλήγει στον θερισμό, έτσι μας διαμηνύει η Αποκάλυψις προχωρούν και τα πράγματα της γης. Η ημέρα του Κυρίου αποτελεί τον θερισμό. Αποκ. 14, 14-16: *Και είδα, και να, μία λευκή νεφέλη και πάνω στην νεφέλη καθόταν κάποιος όμοιος με υιό ανθρώπου που είχε στο κεφάλι του χρυσό στεφάνι και στο χέρι του κοφτερό δρέπανο*⁽¹⁾. Και άλλος άγγελος βγήκε από τον ναό, κρίζοντας με μεγάλη φωνή σ' αυτόν που καθόταν πάνω στην νεφέλη, στείλε το δρέπανο σου και θέρισε, γιατί ήρθε η ώρα του θερισμού, γιατί ξεράθηκαν στην γη αυτά που πρέπει να θερισθούν. Και έρριξε αυτός που καθόταν στην νεφέλη το δρέπανο του στην γη, και η γη θερίσθηκε.

Ένα δεύτερο μήνυμα που μας δίνει η Αποκάλυψις αφορά την **αμαρτία**. Οποίος άνθρωπος διαπράττει την αμαρτία, θα τρύγηση και τις συνέπειες της. Και όταν μεγάλα σύνολα ανθρώπων ασπασθούν την ζωή της αμαρτίας, θα δεχθούν σαν σύνολα τον πικρό καρπό της ανομίας των. Και όταν ολόκληρη σχεδόν η ανθρωπότητα υιοθετήση την ασέβεια και την παρανομία, τότε ολόκληρη θα δοκιμάση τα οδυνηρά αποτελέσματα της διαγωγής της.

Ο επίσκοπος της **Εκκλησίας της Εφέσου**, ενώ στην αρχή είχε ζήλο και ενδιαφέρον για το ποιμαντικό του έργο και ολοκληρωτική αγάπη και αφοσίωση στο Χριστό, αργότερα οι βαθμοί του θερμομέτρου άρχισαν να κατεβαίνουν. Η πρώτη αγάπη και ο πρώτος ζήλος χάθηκαν. Και ο Χριστός του στέλλει επιστολή και του λέει: *Μνημόνευε ουν πόθεν πέπτωκας και μετανόησον και τα πρώτα έργα ποιήσον ει δε μη, έρχομαί σοι ταχύ και κινήσω την λυχνίαν σου εκ του τόπου αυτής, εάν μη μετανόησης* (Αποκ. 2, 5). Θυμήσου από ποιο ύψος έπεσες και μετανόησε και κάνε τα έργα τα πρώτα. Διαφορετικά θα έρθω γρήγορα εναντίον σου και θα μετακινήσω την λυχνία σου (δηλαδή την εκκλησία σου) από τον τόπο της. Η αμαρτία του Επισκόπου έχει επιπτώσεις στην επισκοπή του. Απειλείται η λυχνία της Εφέσου με κίνηση. Είτε ερμηνεύσουμε την κίνηση της λυχνίας σαν μετακίνηση της Εκκλησίας από την ανυψωμένη θέσι της, είτε σαν απόρριψη από τις άλλες Εκκλησίες είτε σαν διάλυση και σβήσιμο, πάντως ένα γίνεται σαφές, ότι επέρχεται τιμωρία. Ο Κύριος επιφέρει τιμωρίες, για να βλέπουν και οι άλλοι και να σωφρονίζονται.

Και στον χλιαρό επίσκοπο της **Λαοδικείας** ο Χριστός δηλώνει: *Εγώ όσους αν φιλώ, ελέγχω και παιδεύω* (Αποκ. 3, 19). Όλους μας αγαπά ο Κύριος και όλους μας παιδεύει, μπας και βάλουμε μυαλό και διορθωθούμε.

Στο 16^ο κεφάλαιο της Αποκαλύψεως, στο δράμα της **τρίτης φιάλης** διαβάζουμε τα επόμενα: Και ο τρίτος άγγελος έχυσε την φιάλη του στους ποταμούς και στις πηγές των υδάτων. Και έγιναν αίμα. Και άκουσα τον άγγελο τον υπεύθυνο για τα ύδατα να λέη: *Δίκαιος είσαι ο είναι και ο ήταν, ο όσιος, διότι έτσι απεφάσισες διότι αίμα αγίων και προφητών έχυσαν, και αίμα τους έδωσες να πιουν. Τους αξίζει* (16, 45).

Εδώ οι οπαδοί του Αντιχρίστου που έδιωξαν τους Χριστιανούς και τους έχυσαν το αίμα, πληρώνουν για την αμαρτία τους και μάλιστα μεταξύ αμαρτίας και τιμωρίας υπάρχει αντιστοιχία. Εχυσαν αίμα Χριστιανών; Τώρα ας πιουν αντί για νερό αίμα!

Ας θυμηθούμε και τον **προφήτη Ιερεμία**. Σε δριμύ προφητικό του λόγο παρουσιάζει μία αντιστοιχία ανάμεσα στην αμαρτία των Ιουδαίων και στην τιμωρία τους. Δεν ήθελαν οι κάτοικοι της Ιερουσαλήμ να λατρεύουν τον αληθινό Θεό, αλλά τον ήλιο και την σελήνη και τα αστέρια του ουρανού. Ε, λοιπόν, θάρθη καιρός που οι εχθροί θα κατασκάψουν το νεκροταφείο της Ιερουσαλήμ και τα οστά των Ιεροσολυμιτών θα πεταχθούν έξω, εδώ κι εκεί, απέναντι στον ήλιο και στην σελήνη και στην στρατιά του ουρανού, απέναντι σ* αυτά που αγάπησαν και ελάτρευσαν (Πρβλ. 8, 12). Τα ίδια βλέπουμε και στους Σοδομίτες. Απέφυγαν την φυσική σαρκική σχέση, η οποία θα ωδηγούσε σε τεκνογονία, σε γονιμότητα. Επιδίδονταν σε διαστροφή που την απέκλειε. Γι' αυτό και η περιοχή τους έγινε νεκρή θάλασσα και νεκρή χώρα, χωρίς ίχνος ζωής, χωρίς γονιμότητα.

Η Αποκάλυψις αναφέρει ότι όσοι διέπραξαν το μεγάλο ανόμημα να δεχθούν το σφράγισμα του Αντίχριστου, θα γευθούν και τις συνέπειες της πράξεως τους. Αντίθετα όσοι σημειώθηκαν με την σφραγίδα του Θεού προστατεύονται από κάποιες πληγές.

Στο **πέμπτο σάλπισμα** της Αποκαλύψεως η στην πρώτη ουαί εμφανίζονται κάτι **σατανόμορφες ακρίδες με ουρά σκορπιού** που χύνει δηλητήριο. Αυτές προξενούν βασανισμό στους ανθρώπους πολύ οδυνηρό και δημιουργούν και μία κατάσταση **μελαγχολίας** που κάνει τους ανθρώπους να επιζητούν τον θάνατο. Εδώ προφητεύονται οι διάφορες **ψυχοπάθειες** και νευρολογικές διαταραχές και συναφείς δαιμονοκαταληψίες που οι επιστήμονες τις ντύνουν με κάποια άλλα ονόματα, νευρώσεις και ψυχώσεις⁽²⁾. Ποιους χτυπούν οι τερατόμορφες αυτές ακρίδες; Τους ανθρώπους που δεν έχουν στα μέτωπα τους το θεϊκό σφράγισμα. *Και ερρέθη αυταίς ίνα μη αδικήσωσι τον χόρτον της γης ουδέ παν χλωρόν ουδέ παν δένδρον, ει μη τους*

ανθρώπους οίτινες ουκ έχουσι την σφραγίδα του Θεού επί των μετώπων αυτών.

Να δούμε τώρα την πρώτη από τις επτά εσχατολογικές πληγές. Και ανεχώρησε ο πρώτος άγγελος και έχυσε την φιάλη του στην γη, και έγινε πληγή κακή και επώδυνη στους ανθρώπους που έχουν το χάραγμα του θηρίου και προσκυνούν την εικόνα του (Αποκ. 16, 2). Έλκος κακόν και πονηρόν, πληγή κακή και γεμάτη πόνους χτυπάει τους οπαδούς του Αντίχριστου που δέχθηκαν το σφράγισμα του 666. Η μεγάλη τους αμαρτία δεν έμεινε ατιμώρητη. Το αντίχριστο χάραγμα που πήραν, αντί να τους εξασφάλιση σωτηρία τους γέμισε με πόνο και οδύνη. Υπάρχει η άποψις ότι στο χάραγμα θα χρησιμοποιηθούν ακτίνες λέιζερ, οπότε είναι ενδεχόμενο να δημιουργηθή κάποιο έγκυμα που εξελισσόμενο να επιφέρει καρκίνο. Αλλά δεν θα πρέπει να είναι μόνο σωματική οδύνη. Με το σφράγισμα του Αντίχριστου έγινε η ψυχή τους και το σώμα τους φορέυς δαιμονικής ενεργείας. Όποτε μπορούμε να σκεφθούμε για εσωτερική τυραννία, για ανάπτυξι ολεθρίων παθών και αισθημάτων, για είδος δαιμονοκαταληψίας· γιατί όχι και για ηθικούς πόνους, για τύψεις συνειδήσεως και έντονες εσωτερικές συγκρούσεις και αναταραχές. Όπου μεγάλη ασέβεια, εκεί και μεγάλη αναταραχή. *Οι ασεβείς είναι σαν την αναταραγμένη θάλασσα που δεν μπορεί να ησυχάση, και τα κύματα της εκβράζουν καταπάτημα και λάσπη* (Ης. 57, 20).

Τα ίδια μας διαμηνύει η Αποκάλυψις και με την τύχη της Βαβυλώνος. Βαβυλών είναι και γενικά το βασίλειο του Αντίχριστου, αλλά και η πολιτική πρωτεύουσα, αφού θρησκευτική θα είναι ασφαλώς η Ιερουσαλήμ. Οι αμαρτίες της Βαβυλώνος γέμισαν την γη και έφθασαν ως τον ουρανό. Ανάλογη θα είναι και η τιμωρία της. Η υπερβολή της αμαρτίας συνεπάγεται και υπερβολή τιμωρίας.

Αποκ. 18, 58: *Εκολλήθησαν οι αμαρτίες της ως τον ουρανό. Και θυμήθηκε ο Θεός τα αδικήματα της. Δώστε της όπως έδωσε κι αυτή. Και δώστε της στο διπλάσιο. Το ποτήρι που πρόσφερε στους άλλους, να της το προσφέρετε διπλό. Όσο γέμισε δόξα και ακολασία τον εαυτό της, τόσο βασανισμό και πένθος δώστε της. Διότι λέει στην καρδιά της ότι παραμένω βασίλισσα και δεν είμαι χήρα και δεν θα γνωρίσω πένθος. Γι' αυτό σε μια μέρα θα καταφθάσουν οι πληγές της, θάνατος και πένθος και πείνα, και θα κατακαή με φωτιά, διότι ο Κύριος που την έκρινε είναι ισχυρός.*

Σε ωρισμένα σημεία της Αποκαλύψεως αναφέρονται κατάλογοι αμαρτιών, καθώς και τα αποτελέσματα τους σε όσους τις διαπράττουν. Στην αιματηρότατη πληγή του έκτου σαλπίσματος απαριθμούνται: **Προσκύνησις δαιμονίων, προσκύνησις ειδώλων χρυσών και αργυρών..., φόνοι, φαρμακείες (= μαγείες) και κλοπές.**

Στο προτελευταίο κεφάλαιο, στο χωρίο 21,8 διαβάζουμε: *Όσοι είναι δειλοί και άπιστοι και σιχαμεροί και φονείς και πόρνοι και μάγοι και ειδωλολάτρες και όλοι όσοι είναι ψεύτες θα λάβουν σαν μερίδιο την λίμνη που καίγεται με φωτιά και θειάφι, πράγμα που αποτελεί τον δεύτερο θάνατο.*

Αυτά μας λέει η Αποκάλυψις. Η αμαρτία είναι ό,τι πιο φοβερό και τρομερό υπάρχει σ' αυτόν τον κόσμο. Η αμαρτία όταν πέφτη υπερβολική στην γη, την μεταβάλλει σε σκουπιδότοπο. Και ο Θεός που δεν την έφτιαξε την γη για σκουπιδότοπο στέλλει φωτιά και την καθαρίζει. Και πάνω μας όταν πέση αμαρτία μεταβάλλει την ύπαρξί μας σε σκουπιδότοπο. Και κατόπιν στέλλει ο Θεός στο σώμα μας και στην ψυχή μας διαφόρων ειδών φωτιές για να κάνουν καθαρτήριο έργο. Μικρές φωτιές εδώ, αλλά η μεγάλη φωτιά θα είναι εκεί, στην μελλοντική τάξι πραγμάτων, στην λίμνη του πυρός που καίγεται με θειάφι (Πρβλ. Αποκ. 19, 20).

Τα ίδια μηνύματα βλέπουμε και στον προφήτη Ησαΐα: *Θα παιδεύσω τον κόσμο για την κακία του και τους ασεβείς για την ανομία τους* (13, 11). Κάθε φορά που συσσωρεύονται πολλή αμαρτία στην γη, ξεπροβάλλει και μία ημέρα Κυρίου σκληρά και πλήρης θυμού και οργής φλογερός (13, 9).

Ας μη μας ξεγελούν διάφοροι χαζοχαρούμενοι κήρυκες του Χριστιανισμού που μας παρουσιάζουν τον Θεό όλο καλωσύνη και όλο ζάχαρη. Όσοι διαπράττουν την ανομία, ο Θεός μεταβάλλεται σε πυρ καταναλίσκουν.

Κάποιοι στις ημέρες μας διδάσκουν ότι μπορούμε να έχουμε παρεδώσε με σαρκικούς έρωτες, διότι αυτοί μας σπρώχνουν στους θείους έρωτες. Κάτι τέτοια έλεγαν και οι **Νικολαΐτες**. Ο Αναστάς Χριστός χρησιμοποιεί σκληρή γλώσσα στον επίσκοπο της Περγάμου, γιατί δεν κυνήγησε όσο έπρεπε τους σαρκολάτρες αυτούς αιρετικούς: *Έχεις και συ μερικούς που κρατάνε την διδασκαλία των Νικολαϊτών παρόμοια. Λοιπόν, να μετανοήσης. Μετανόησον ουν.* Οι Νικολαΐτες ελυμαίνοντο και την Εκκλησία της Εφέσου. Ο επίσκοπος όμως της Εφέσου τους κατεδίωκε. **Αλλά έχεις τούτο το καλό, ότι μισείς τα έργα των Νικολαϊτών, τα οποία και εγώ μισώ** (2,6). **Ο Χριστός μισεί τις νικολαϊτικές ιδέες.** Και ζητεί να νικήσουμε την φιληδονία και την σαρκολατρεία. *Τω νικώντι δώσω αυτό φαγείν εκ του ξύλου της ζωής, ο έστιν εν τω παραδείσω*

του Θεού μου (2,7).

Ένα άλλο σπουδαίο μήνυμα που πηγάζει μέσα από τις σελίδες αυτού του προφητικού βιβλίου αναφέρεται στην ασταμάτητη δραστηριότητα του σατανά, ο οποίος συνεχώς μάχεται το έργο του Θεού. Επιθέσεις του κακού, χωρίς ανακωχή. Πόλεμοι κατά παντός θεϊκού πράγματος. Εφορήσεις κατά παντός χριστιανικού σχήματος. Ο σατανάς με όλες τις αντίθεες δυνάμεις του, αόρατες και ορατές, διεξάγει αμείλικτο πόλεμο με τον Θεό και την βασιλεία του. Έτσι η ιστορία της ανθρωπότητας λαμβάνει σαν ουσιώδες περιεχόμενο αυτήν την πάλη. Πάλη του σκότους εναντίον του φωτός. Το σκοτάδι πασχίζει να εξουδετέρωση το φως. Έτσι η ιστορία αποβαίνει ένα θέατρο που παίζεται το μεγάλο δράμα, ένα γήπεδο που αγωνίζονται σκληρά δύο ομάδες, ένα ρίγκ που διεξάγεται αγώνας δύο παλαιστών.

Βέβαια αυτό το μήνυμα το συναντούμε και σε άλλα βιβλία της Αγίας Γραφής. Ήδη στο πρώτο βιβλίο της Γενέσεως, στο τρίτο κεφάλαιο, γίνεται λόγος για αντιμαχόμενες ομάδες: Και θα στήσω έχθραν ανάμεσα σε σένα (τον όφιν) και ανάμεσα στην γυναίκα, και ανάμεσα στο δικό σου σπέρμα και ανάμεσα στο δικό της σπέρμα.

Το συναντούμε στις επιστολές του Αποστόλου Παύλου. Πολύ εκφραστικά είναι όσα γράφονται στην προς **Εφεσίους** επιστολή. Οι Χριστιανοί πρέπει συνεχώς να οπλοφορούν. Να είναι ντυμένοι με τον θώρακα της δικαιοσύνης, να κρατούν στο χέρι την ασπίδα της πίστεως, να προστατεύουν το κεφάλι με την περικεφαλαία της σωτηρίας και να φέρουν μαζί τους το μεγάλο μαχαίρι του Πνεύματος. Μάλιστα. Χρειάζεται η πανοπλία του Θεού για την αντιμετώπιση των πονηρών επιθέσεων του εχθρού. *Ουκ εστίν ημίν η πάλη προς αίμα και σάρκα* (6,12). Δεν παλεύουμε με όμοιους μας ανθρώπους που φέρουν όπως εμείς αίμα και σάρκα. Αλλά προς τας αρχάς, προς τας εξουσίας, προς τους κοσμοκράτορας του σκότους. Το στρατόπεδο του διαβόλου είναι οργανωμένο σε τάγματα, όπως οι αρχές, οι εξουσίες, οι κοσμοκράτορες. Και η πάλη γίνεται εν τoις επουρανίοις, για επουράνια πράγματα. Αυτοί, οι δαίμονες, έχασαν τα επουράνια αγαθά. Ο φθόνος τους κάνει να αγωνίζονται ώστε να μη τα απολαύσουμε εμείς.

Και στις επιστολές του αγίου Ιωάννου βλέπουμε αυτές τις αλήθειες. Τα τέκνα του Θεού μάχονται για να κατακτήσουν την αγάπη. Τα τέκνα του διαβόλου διακατέχονται από μίσος. Οι άνθρωποι του αμαρτωλού κόσμου μισούν τα τέκνα του Θεού. Το Πνεύμα του Θεού φυτεύει στις καρδιές των ανθρώπων την αλήθεια. Το πνεύμα του αντίχριστου επιζητεί να σπρώξει τους ανθρώπους στην πλάνη. Πάλη γίνεται. Ο διάβολος αγωνίζεται να οδηγήσει τους ανθρώπους στην αμαρτία — ο ποιών την αμαρτίαν εκ του διαβόλου εστίν, ότι άπ' αρχής ο διάβολος αμαρτάνει (Α' Ιω. 3, 8), ενώ ο Θεός αναγεννά πνευματικά τους ανθρώπους και τους δίνει δύναμη να κατανικούν την αμαρτία.

Στην Αποκάλυψη όμως αυτές οι πραγματικότητες εκφράζονται πολύ ζωντανά και παραστατικά. Ιδιαίτερα στο δράμα της γυναίκας και του δράκοντος: Στον ουράνιο χώρο ξεπρόβαλλε μία πανέμορφη και μεγαλοπρεπής οπτασία. Μία θεσπέσια γυναικεία μορφή. Μία βασίλισσα του ουρανού που τα πόδια της ακουμπούσαν στο φεγγάρι, που για ενδύματα είχε τις ηλιαχτίδες και για βασιλικό στέμμα ένα δωδεκάστερο στεφάνι. Και η ηλιόμορφη αυτή βασίλισσα ήταν επίτοκος και έβγαζε κραυγές πόνου μέχρι να γέννηση. Και γέννησε υιόν άρρενα, ο οποίος πρόκειται να ποιμαίνει τα έθνη με σιδερένιο ραβδί.

Σε άλλο σημείο του ουρανού εμφανίζεται ένας τρομερός κοκκινωπός δράκοντας με επτά κεφάλαια στεφανωμένα με διαδήματα, με δέκα κέρατα και με μία φοβερή ουρά που έρριξε στην γη το ένα τρίτον των άστρων. Αυτός ο δράκοντας έτρεφε θανάσιμο μίσος για το τέκνο που επρόκειτο να γέννηση η γυναίκα. Και καρτερούσε την ώρα που επρόκειτο να γεννηθή, για να το καταβρόχθιση.

Ανάμεσα στον δράκοντα και στον άρρενα υιόν της γυναίκας υπάρχει εχθρότητα. Ανάμεσα σ' όλους τους οπαδούς του διαβόλου —αυτός είναι ο δράκοντας— και σ' όλους τους πιστούς του Χριστού— αυτός είναι ο υιός της γυναίκας. Ο διάβολος και οι δικοί του θέλουν πάντοτε να εξοντώσουν τον Χριστό και τους Χριστιανούς.

Μόλις γεννήθηκε το παιδί, αρπάχθηκε στον Θεό και στον θρόνο του, μας λέει η οπτασία. Έτσι δεν μπόρεσε ο δράκοντας να του κάνη κακό. Και η γυναίκα έφυγε στην έρημο, όπου υπάρχει τόπος ετοιμασμένος από τον Θεό, για να τρέφεται εκεί επί μία χρονική περίοδο 1260 ημερών, δηλαδή για τριάμιση έτη. Φτερά αετού έδωσε ο Θεός στην γυναίκα για να πετάξη στην έρημο. Ο δράκοντας άνοιξε το στόμα του και έβγαλε ολόκληρο ποτάμι με το οποίο προσπάθησε να την πνίξη. Αλλά η γη βοήθησε. Άνοιξε και κατάπιε το ποτάμι. Και ωργίσθηκε ο δράκοντας εναντίον της γυναίκας και ξεκίνησε να κάνη πόλεμο με τους υπόλοιπους από το σπέρμα της, με αυτούς που τηρούν τις εντολές του Θεού και ομολογούν πίστι στον Ιησού.

Αυτό το δραματικό σκηνικό του δωδεκάτου κεφαλαίου της Αποκαλύψεως υπογραμμίζει με τις πιο αδρές πινελιές την πραγματικότητα. Ο δράκων *απήλθε ποιήσαι πόλεμον μετά των λοιπών του σπέρματος αυτής* (12, 17).

Η γυναίκα του οράματος είναι συγχρόνως και η **Παναγία και η Εκκλησία**. Συνύφανσις δύο προσώπων στην ίδια προφητική οπτασία. Από την Παναγία γεννήθηκε ο Ιησούς. Από την Εκκλησία γεννώνται οι έχοντες την μαρτυριάν του Ιησού. Ο σατανάς τότε πολέμησε για να εξόντωση τον υιόν της Παρθένου. Και τώρα για να εξόντωση τα τέκνα της Εκκλησίας.

Δεν θα παρουσιάσουμε και άλλες σελίδες της Αποκαλύψεως, για να τονίσουμε αυτήν την αλήθεια. Αρκεί το δράμα της γυναίκας και του δράκοντος.

Ανήκουμε λοιπόν, αγαπητοί Χριστιανοί, σε Εκκλησία στρατευόμενη. Υπάρχει εχθρός ο οποίος συνεχώς μας πολεμεί. Ας έχουμε κουράγιο. Και ας γρηγορούμε. *Γρηγορείτε και προσεύχεσθε* (Μαρκ. 14, 38) είπε ο Κύριος. Ας μη ξεχνούμε ότι *ωργίσθη ο δράκων επί τη γυναικί, και απήλθε ποιήσαι πόλεμον...*

Το καινούργιο μήνυμα της Αποκαλύψεως που θα παρουσιάσουμε τώρα έχει ιδιαίτερη βαρύτητα. Αφορά τον ρόλο του Θεού στα γεγονότα του κόσμου. Κηρύττει και τονίζει ότι ο Θεός ελέγχει σε απόλυτο βαθμό την ιστορία. Υπάρχει πάνω ψηλά το Μεγάλο Διοικητήριο, και τίποτε δεν γίνεται στην γη αν δεν δοθή η έγκρισις. Όσα διαδραματίζονται εδώ κάτω, τα θέλησε ο Θεός. Είτε με το πρώτο θέλημα του το κατ' ευδοκίαν είτε με το δεύτερο το κατά παραχώρησιν. Το

δεύτερο εξυπηρετεί την παιδαγωγική του σοφία.

Ακόμη και οι πιο δυσάρεστες και απαράδεκτες καταστάσεις που παρατηρούνται εδώ κάτω τελούν υπό την έγκριση του Θεού. Ο Θεός μας χάρισε την ελευθερία. Και εμείς μπορούμε σαν ελεύθερα πλάσματα να λέμε όχι στο καλό. Αλλά και τα όχι τα δικά μας ξέρει και τα εντάσσει ο ευμήχανος Θεός στο σχέδιο του. Το όχι του ενός θα αποτελέσει χαστούκι στο όχι του άλλου.

Ας γίνουμε πιο σαφείς: Εμφανίζεται ένας παρανοϊκός δικτάτορας σαν τον Χίτλερ και κάνει άνω κάτω την ανθρωπότητα, εμπλέκοντας την σε παγκόσμιο πόλεμο. Ο μεν δικτάτορας κινείται βάσει της αλαζονείας του και της τρέλλας του, ωστόσο ο Θεός ανέχεται τις ενέργειες του και τις εντάσσει στο σχέδιο του. Δηλαδή όπως ένας πατέρας χρησιμοποιεί μαστίγιο για να συνέτιση τα ατίθασα παιδιά του, έτσι και ο Θεός θα χρησιμοποιήσει αυτόν τον φοβερό δικτάτορα για να σωφρονίση την αφηνιασμένη από την αμαρτία ανθρωπότητα.

Ας αναφέρουμε ένα σχετικό παράδειγμα: Κάποιος μοχθηρός και παλαβός άνθρωπος λέει: Τώρα θα πάρω την καρέκλα, θα βγώ έξω κι όποιος βρεθεί μπροστά μου θα την φάη κατακέφαλα. Αυτός μεν ενεργεί έτσι, αλλά κάποιος Άλλος θα ρυθμίση ποιος θα περάση έξω από την πόρτα για να είσπραξη την καρέκλιά. Θα την γευθή εκείνος, που αποφασίσθηκε από την παιδαγωγική σοφία του Θεού. Εκείνος που την χρειαζόταν. Όλοι οι άλλοι τρόποι που χρησιμοποιήθηκαν δεν τον ωφέλησαν. Αυτός μόνο με καρεκλιά μπορούσε να συνετισθή. Βέβαια εκείνος που παίρνει την καρέκλα και χτυπάει τον πρώτο διαβάτη, δεν το κάνει για να τον συνέτιση ούτε γνωρίζει ότι γίνεται όργανο της παιδαγωγικής ενέργειας του Θεού. Αυτός κινείται από την τρέλλα του και από την κακία του. Αλλά αυτά ελέγχονται από Εκείνον που ελέγχει τις τύχες ανθρώπων και την Ιστορία του κόσμου.

Στις δεκαετίες του 1960, 1970, 1980 έγιναν πάνω στην ράχη της γης τόσες φρικτές αμαρτίες και σε τόση ένταση και έκταση —βοηθούσης και της τεχνολογικής προόδου— που ποτέ άλλοτε δεν τις είδαμε. Τι να πρωτοαναφέρη κανείς; Γέμισαν οι κινηματογράφοι, τα θέατρα και οι τηλεοράσεις από πορνοταινίες. Γέμισαν τα περίπτερα από πορνοπεριοδικά. Βλέπετε, προοδεύσαμε. Την δεκαετία του 1970 πραγματοποιήθηκε σεξουαλική απελευθέρωση. Όλα ελεύθερα. Και μάλιστα και σε πολλά κράτη, με νομική κάλυψη. Ελεύθερος και ο γυμνισμός. Αποποινικοποιήσις της μοιχείας. Ανοιχτός ο δρόμος να φονεύονται τα αγέννητα παιδιά. Τρομακτικός ο αριθμός των εκτρώσεων. Ακόμη και διαστροφές καταστάσεις σαρκικών σχέσεων βρίσκουν σε ωρισμένες χώρες κρατική προστασία. Αφήστε την εμπορία ναρκωτικών. Αφήστε τις εξαγορές συνειδήσεων και τις δωροδοκίες δημοσίων λειτουργών. Αφήστε την όξυνση των πολιτικών παθών. Αφήστε τους βανδαλισμούς στα γήπεδα και τα άλλα κατορθώματα των αναρχικών. Αφήστε τις ομάδες των βομβιστών, των εμπρηστών, των αεροπειρατών και των απαισίων τρομοκρατών που επιδίδονται σε επιστημονικές δολοφονίες.

Και παράλληλα με όλα αυτά θυμηθήτε την δράσι χίλιων δύο αιρέσεων, παραθρησκειών, γκουρού, αυτοκλήτων μεσσιών και θεών τύπου [Μαχαράτζι](#) ή [Σάϊ Μπάμπα](#), μέντιουμ, μάγων, νεογνωστικών, θεοσοφιστών, σατανιστών. Γέμισαν τα περιοδικά και οι τηλεοράσεις από δημοσιεύματα και εκπομπές για ζώδια και αστρολογικές ανοησίες. Και χωριστά οι ασέβειες και οι βλασφημίες. Μέχρι και κινηματογραφική ταινία κυκλοφόρησε που παρουσίαζε τον Χριστό υποδουλωμένο σε ανομολόγητα πάθη.

Ερχόμαστε στην αυγή της δεκαετίας του 1990. Επιτρέπει ο Θεός να αναφανή ένας τρομερός παρανοϊκός δικτάτορας στο Ιράκ, ο Σαντάμ Χουσεΐν (Σαντάμ ερμηνεύεται αυτός που δημιουργεί σοκ). Επιτρέπει και κάποιες άλλες συγκυρίες στον χώρο της Μέσης Ανατολής, καθώς και στο διεθνές πολιτικό προσκήνιο. Και όλα αυτά συντελούν ώστε στις 17 Ιανουαρίου 1991 να ξεσπάση ο τρομερός πόλεμος του Περσικού Κόλπου, που εξελίσσεται σε αιματηρότατη πληγή για την ανθρωπότητα.

Το κακό αυτό ξεπρόβαλε σε μια χρονική περίοδο που η αμαρτία γιγαντώθηκε πάνω στη γη και ύψωσε θρασεία την κεφαλή. Έπεσε πολύ σκουπίδι στην γη, και έπρεπε να χρησιμοποιηθή πυρ καθαρτήριο.

Σύμφωνα με τις θέσεις της Αποκαλύψεως, ο Θεός σαν απόλυτος κύριος της Ιστορίας επέτρεψε να ξεσπάση το κακό αυτό του πολέμου σε μια εποχή που χρειαζόταν η αμαρτωλή ανθρωπότητα παιδαγωγικό μαστίγιο. Στην περιγραφή του **έκτου σαλπίσματος**, αναφέρεται ότι στον Ευφράτη ποταμό είναι δεμένοι τέσσερις τιμηροί άγγελοι, οι οποίοι λύνονται για να θανατώσουν το ένα τρίτον της ανθρωπότητας. Η ώρα που λύθηκαν για να αρχίσουν το καταστρεπτικό τους έργο προς παιδαγωγία των ασεβών είναι καθωρισμένη. Το κείμενο της Αποκαλύψεως σημειώνει: *Οι ητοιμασμένοι εις την ώραν και εις την ημέραν και μήνα και ενιαυτόν* (Αποκ. 9, 15). Το κακό δηλαδή που επρόκειτο να ξεσπάση στην περιοχή του Ευφράτη, δηλαδή στο Ιράκ, ήταν προσδιωρισμένο. Καθωρισμένος ο χρόνος, ο μήνας, ή η ημέρα, η ώρα. Όταν πια η αμαρτία αποθρασύνθηκε, τότε εμφανίσθηκε η φοβερή πληγή. Στην περικοπή της Αποκαλύψεως που γίνεται

λόγος γι' αυτό το θέμα, στους στίχους 9, 20 και 21 αναφέρονται έξι είδη αμαρτιών (δαιμονολατρεία, είδωλολατρεία —φόννοι— μαγείες και μαντείες —πορνείες— κλοπές και αδικίες) που κατέκλυσαν την ανθρωπότητα και ανάγκασαν τον Θεό να επιτρέψει το μαστίγιο του έκτου σαλπίσματος. Το πλήθος των ανομιών υπήρξε το αίτιο, ώστε να λυθούν οι τέσσερις τιμωροί άγγελοι του Ευφράτη.

Για να πραγματοποιηθεί η πληγή του έκτου σαλπίσματος χρειαζόταν και ο δαιμόνιος άνδρας του Ευφράτη, ο Σαντάμ Χουσεΐν. Αυτός βέβαια δεν ενεργούσε με την ιδέα ότι συνεργεί στην εκδήλωση μιας πληγής που εντάσσεται στα παιδαγωγικά σχέδια του Θεού. Αυτός εκινείτο από τις φιλοδοξίες του και τον φανατισμό του και τα πάθη του. Ωστόσο η άπειρη σοφία του Θεού, κατά τρόπο ανεξιχνίαστο, εντάσσει στο σχέδιο της και τα αρνητικά στοιχεία, όπως εν προκειμένω την σκληρότητα ενός δικτάτορα.

Αυτή την αλήθεια την βλέπουμε και στα κείμενα της Παλαιάς Διαθήκης. Έρχονταν έτσι τα πράγματα, ώστε τα διαφορά εχθρικά έθνη να επιτίθενται εναντίον του Ισραήλ, όταν αυτό έπεφτε σε ασέβεια και αμαρτία. Και έκαναν οι υιοί του Ισραήλ πονηρά έργα μπροστά στον Θεό. Και ο Κύριος τους παρέδωσε **στα χέρια του Μαδιάμ** επτά χρόνια (Κριταί 6, 1). Το αίτιο ήταν οι ανομίες των Ισραηλιτών. Και το αποτέλεσμα, η μαδιανιτική πληγή. Μάλιστα, οι εχθροί κανόνιζαν να κάνουν επίθεσι, όταν ωρίμαζαν οι σοδειές και πλησίαζε ο θερισμός. Και κατέστρεφαν τα γεννήματα της γης μέχρι την είσοδο της Γάζας και δεν άφηναν ζωοτροφές στο Ισραήλ ούτε πρόβατο ούτε βόδι ούτε όνο. Γιατί ανέβαιναν αυτοί και τα κοπάδια τους και έρχονταν με τις σκηνές τους πολυάριθμοι σαν ακρίδες· αναριθμητές ήταν και οι γκαμήλες τους· και εισέρχονταν στην γη, για να την καταστρέψουν (6, 45).

Με τα χτυπήματα των Μαδιανιτών οι Ισραηλίτες έβαλαν μυαλό. Συναισθάνθηκαν τις αμαρτίες τους, συνήλθαν και μετανοημένοι ζήτησαν το έλεος του Θεού. Εκείνος δέχθηκε την μετάνοια τους και τους έστειλε ένα ισχυρό άνδρα, τον Γεδεών, που τους έσωσε από τα βάσανα του Μαδιάμ.

Όταν βέβαια οι Μαδιανίτες ωρμούσαν και κατέστρεφαν τους αγρούς των Εβραίων, δεν το έκαναν, διότι σκέπτονταν πως οι Εβραίοι είχαν πέσει σε αμαρτίες και έπρεπε να τιμωρηθούν. Όχι. Οι Μαδιανίτες ενεργούσαν βάσει της ιδιικής τους ορέξεως. Ωστόσο ο σοφός Παιδαγωγός, κατά τρόπο ακατανόητο σε μας, συνταίριαζε έτσι τα πράγματα, ώστε οι Ισραηλίτες να φάνε το χαστούκι από τους Μαδιανίτες, όταν τους χρειαζόταν.

Ας επανέλθουμε στην Αποκάλυψη. Καθώς προχωρεί η ανθρώπινη Ιστορία, η ανθρωπότητα πέφτει σε φοβερές αμαρτίες. Επιτρέπει ο Θεός, ώστε αυτή την περίοδο των μεγάλων αμαρτιών να έχουν ανακαλύψει οι άνθρωποι ολέθρια όπλα. Και αυτά έρχονται να τιμωρήσουν στον ανάλογο βαθμό τον αμαρτωλό κόσμο. Αποκ. 16, 3: Και ο δεύτερος άγγελος έχυσε την φιάλη του στην θάλασσα, και έγινε η θάλασσα αίμα σαν σκοτωμένου ανθρώπου. Και κάθε ζωντανό πλάσμα μέσα στην θάλασσα βρήκε τον θάνατο.

Μελετώντας το 16^ο κεφάλαιο της Αποκαλύψεως βλέπουμε να βρίσκεται η ανθρωπότητα σε δραματική κατάσταση από πλευράς θρησκευτικής και ηθικής, διότι έχει παραδοθεί στην προσκύνησι του θηρίου. Δηλαδή: Ένα πανάθλιο πρόσωπο, ο απαισιώτερος κακούργος όλων των αιώνων κατώρθωσε με σατανική δύναμι και με κάτι ψευτοθαύματα να εμφανισθή σαν θεός, και να ζητήσει λατρεία. Το αποκορύφωμα της ειδωλολατρίας! Μάλιστα πριν αποσπάση την συγκατάθεσι των ανθρώπων, υποσχέθηκε ότι θα τους ανοίξη μία νέα εποχή, ένα χρυσούν αιώνα, όπου θα απολαύσουν ευδαιμονία και θα τρώνε με χρυσά κουτάλια. Οπωσδήποτε θα τρώνε και ωραία φαγητά φτιαγμένα με ψάρια και νόστιμες ψαρόσουπες. Να, όμως, που ήρθε η δεύτερη φιάλη της οργής του Θεού και σκόρπισε τον θάνατο μέσα στις θάλασσες —πάσα ψυχή ζώσα απέθανεν εν τη θαλασσή.

Την εποχή αυτή θα υπάρχουν τέτοια φοβερά όπλα που αν κάποιο στραφή προς τη θάλασσα είναι σε θέσι να τη μολύνη ολοκληρωτικά και να σκορπίση τον θάνατο σε όλα τα ψάρια. Ίσως εδώ να υπονοούνται καταστάσεις που σχετίζονται με ατομικές η πυρηνικές βόμβες, με πυρηνικά απόβλητα, με δράσι ραδιενέργειας. Στο ίδιο βέβαια αποτέλεσμα οδηγούν και άλλες δραστικές χημικές ουσίες που κατά τον α' η β' τρόπο καταλήγουν στις θάλασσες: Απόβλητα εργοστασίων, απορρυπαντικά, πετροχημικά, πετρελαιοκηλίδες κλπ. Έτσι στα χρόνια του Αντίχριστου χαλάνε οι θάλασσες και ψοφάνε τα ψάρια. Και η ευδαιμονία, σχετικά με την απόλαυση υλικών αγαθών και εδεσμάτων και ιχθύων, αποδεικνύεται ένα μεγάλο ψέμα.

Εκείνο που είναι αξιοπρόσεκτο αφορά τον **συνταϊριασμό** των πραγμάτων. Την εποχή της μεγάλης ανομίας, δημιουργούνται δυνατότητες για πλήρη οικολογική καταστροφή του θαλάσσιου κόσμου. Αυτό βέβαια προέρχεται από την αγάπη του Θεού που θέλει να φωτίση τον σκοτισμένο νου των ανθρώπων. Όταν οι ευδαιμονίες που υποσχέθηκε ο ψευτοθεός αποδείχθηκαν πρωτοφανείς δυστυχίες, συνετίζεται ο οπαδός του Αντίχριστου και καταλαβαίνει την

λανθασμένη επιλογή του. Και ανοίγεται ο δρόμος να αρνηθή τον ψευδομεσσία και να στραφή προς τον αληθινό Μεσσία, τον Ιησού τον από Ναζαρέτ. Σ αυτό βέβαια θα βοηθήσει και τούτο το καταπληκτικό βιβλίο της Αποκαλύψεως που θα μελετάται εκείνες τις ημέρες, όσο κανένα άλλο βιβλίο του κόσμου. Όσα είπε ο Αντίχριστος βγήκαν ψευδή, όσα όμως έγραψε ο μαθητής του Χριστού, ο άγιος Ιωάννης ο Θεολόγος, βγαίνουν συνεχώς αληθινά.

Εδώ θίξαμε κάτι λίγο από τις δυσάρεστες καταστάσεις που θα συμπέσουν στα χρόνια του επτακέφαλου θηρίου. **Είδαμε μόνο την δεύτερη φιάλη.** Αφήσαμε τις άλλες. Δεν εξετάσαμε την φοβερή πληγή της έκτης φιάλης, που αφορά ανυπόφορο λιοπύρι, καύμα μέγα προερχόμενο από τον ήλιο. Φαίνεται ότι σ' εκείνες τις ημέρες θα παρατηρηθή μεγάλη καταστροφή στο στρώμα του όζοντος που προστατεύει την γη από τις επικίνδυνες ηλιακές ακτινοβολίες. Το ότι θα συμπέση στον καιρό του Αντίχριστου, οφείλεται πάλι στην σοφία του Παιδαγωγού Θεού, του κυριάρχου της Ιστορίας.

Όχι μόνο η κακία των ανθρώπων, όχι μόνο η μανία ενός Χίτλερ ή ενός Σαντάμ, αλλά και η τεχνολογία του πολέμου και οι χημικές ουσίες και οι διεργασίες στην ατμόσφαιρα, όλα, τίθενται κάτω από τον έλεγχο του Θεού. **Είναι κύριος πάντων.** Κύριος και της Ιστορίας. Τα συνδυάζει όλα κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να υπηρετούν στο δικό του σχέδιο. Τελικά αυτός που ζωγραφίζει τον πίνακα που ονομάζεται Παγκόσμιος Ιστορία, είναι ο Θεός. Ξέρει σ' αυτό να χρησιμοποιή όχι μόνο φωτεινά χρώματα, αλλά και σκούρα και μαύρα και κατάμαυρα.

Οποίος τα κατανοήσει αυτά έχει εισδύσει μέσα σ' ένα θεολογικό μυστήριο. Και αισθάνεται ιερό δέος. Στην σύλληψη αυτών των αληθειών βοηθεί ιδιαίτερα η προσεκτική μελέτη της Αποκαλύψεως.

Μάλιστα. Τα **πράγματα του κόσμου δεν εξελίσσονται τυχαία.** Δεν υπάρχει τύχη και κουτουράδα και μοιραία εξέλιξις. Υπάρχει Κύριος της Ιστορίας. Αυτός κρατάει στα χέρια του τις τύχες της ανθρωπότητας και τις διευθύνει εκεί που ο ίδιος έχει σχεδιάσει. Η πορεία του κόσμου ακολουθεί το σχέδιο που Εκείνος προκαθώρισε.

Τι θαυμάσια που τα περιγράφει η Αποκάλυψις! Πάνω σε ουράνιο δοξασμένο χώρο υπάρχει ο Θεός σε ένδοξο θρόνο περιστοιχισμένος από ομάδες αγγέλων και από λειτουργούς. Τελείται εκεί επουράνια λειτουργία. Και ανάλογα με τις λειτουργικές κινήσεις στον επουράνιο Ναό, προχωρούν και τα πράγματα του κόσμου. Αν δεν βγή απόφασι από τον Μεγάλο Διοικητή, δεν γίνεται τίποτε στην γη. Αυτός θα δώσει την εντολή, και τα λειτουργικά του όργανα, άγγελοι με σάλπιγγες, με φιάλες, με δρέπανο, με ευαγγέλιο, με φωνή λέοντος, με μορφή αετού κλπ. θα ση- μάνουν με την δική του παρέμβασι την πραγματοποίησι του ενός ή του άλλου γεγονότος πάνω στην γη.

Να προσφέρουμε κι ένα παράδειγμα. Στο όγδοο κεφάλαιο της Αποκαλύψεως αρχίζει το δράμα των **επτά σαλπισμάτων.** Πριν από αυτά περιγράφονται κάποιες λειτουργικές κινήσεις στον επουράνιο Ναό. Δηλαδή, στο θυσιαστήριο που βρίσκεται μπροστά στον θρόνο του Θεού ρίχνεται πολύ λιβάδι. Γεμίζει από ευωδία ο ουράνιος Ναός. Αυτές οι μοσχοβολίες εικονίζουν τις **προσευχές των Αγίων, οι οποίοι δεν ξεχνούν τους Χριστιανούς που αγωνίζονται πάνω στην γη.** Ο άγγελος που έρριξε το μοσχολίβανο στο χρυσό θυσιαστήριο προβαίνει κατόπιν σε κάποια καινούργια λειτουργική ενέργεια. Να την προσέξουμε. Κρατάει στα χέρια του ένα λιβανιστήρι. Παίρνει κάρβουνα αναμμένα από το θυσιαστήριο, τα τοποθετεί στο θυμιατήρι του και τα ρίχνει στην γη. Αναμμένα κάρβουνα από την αγία τράπεζα του Ουρανού πέφτουν εδώ κάτω! Και έτσι αρχίζει στην γη μια Ιστορία, κάθε άλλο παρά ευχάριστη. Αν πέταγε ο άγγελος ροδοπέταλα ή κρινανθούς, θα βλέπαμε ωραία πράγματα στην γη. Τώρα όμως που της προσέφερε φλογισμένα κάρβουνα, αναμένονται δεινά, οικολογικές καταστροφές, ψυχασθένειες, έκρηξις πυρηνικού αντιδραστήρος, πόλεμος στον Περσικό Κόλπο —δηλαδή τα δεινά των επτά σαλπισμάτων.

Τα πάντα τελούν υπό τον έλεγχο του Ουρανού. Όλα προσδιορίζονται από το είδος των λειτουργικών κινήσεων στον επουράνιο Ναό, όπου δεσπόζει καθισμένος σε ένδοξο θρόνο ο Κύριος της Ιστορίας. Τον είδε ο προφήτης γεμάτο υπερκόσμια λαμπρότητα. Ακτινοβόλο. Με λάμπεις σαν των πολυτίμων λίθων του ίασπη και του σάρδιου⁽³⁾. Και με περιχυμένη φωτοχυσία ουράνιου τόξου, η οποία αναμειγνυόταν με την σμαράγδινη λάμπι του θρόνου. Και εκ του θρόνου εκπορεύονται αστραπαί και φωναί και βρονταί (4, 5). Αυτός που αποπνέει φοβερό και απλησίαστο μεγαλείο, αυτός κυβερνά τον κόσμο. Και γι' αυτό ομιλεί καθαρά η Αποκάλυψις.

Ας δούμε και ένα άλλο μήνυμα του Ιερού και φοβερού τούτου βιβλίου.

Κατά την διάρκεια της επίγειας Ιστορίας θα παρατηρείται, όπως είπαμε, συνεχής πάλη μεταξύ των δυνάμεων του Θεού και των δυνάμεων του σατανά. Αυτή η αντίθεσις θα λάβη μεγάλη οξύτητα κατά τις έσχατες ημέρες της ανθρωπότητας. Σ' αυτή την περίοδο θα ρίξει ο σατανάς

στην μάχη τις πιο επίλεκτες δυνάμεις του. Αν και κατά καιρούς φαίνονται οι αντίθεες δυνάμεις να υπερισχύουν, αν και οι πιστοί διώκονται και θανατώνονται, η Αποκάλυψις μηνύει ότι τελικά δεν θα νικήσουν αυτές αλλά το Αρνίον το εσφαγμένον.

Τελικά δεν θα κατισχύσουν ο επτακέφαλος δράκοντας ούτε το επτακέφαλο θηρίο ούτε ο ψευδοπροφήτης, όσο κι αν κατά καιρούς φάνηκε να θριαμβεύουν. Μόνο προσωρινές νίκες θα γνωρίσουν. Τελικός νικητής θα είναι ο Χριστός.

Αυτό διαφαίνεται στο ωραίο δράμα της πρώτης σφραγίδος. Πρόβαλε στο προσκήνιο της Ιστορίας ένας στεφανωμένος έφιππος τοξότης που πάντοτε κατάγει νίκες. Και είδα και να ένας λευκός ίππος, και αυτός που καθόταν επάνω του είχε τόξο. Και του δόθηκε στέφανος. Και βγήκε νικώντας και για να νικήση (6,2). Εδώ άμεσα εικονίζεται το μήνυμα του Ευαγγελίου που μέχρι τέλους θα διατρέχη την γη και θα πραγματοποιηθή νίκες. Έμμεσα όμως υποδηλώνεται ο Χριστός, ο οποίος πολεμεί και νικά τους εχθρούς του.

Πιο καθαρά δηλώνεται η αλήθεια αυτή στο δράμα της μεσσιακής μάχης, στο 19^ο κεφάλαιο Της Αποκαλύψεως. Ο Χριστός ξεπροβάλλει στον ουράνιο χώρο σαν νικηφόρος στρατηλάτης και βασιλεύς. Κάθεται σε λευκό ίππο. Τα μάτια του είναι φλόγες πύρινες. Στο κεφάλι του υπάρχουν πολλά βασιλικά στέμματα. Τον ακολουθούν ουράνιες στρατιές λευκοφορεμένων Ιππέων επάνω σε ολόλευκα άλογα. Όλα απαστράπτουν από λευκότητα. Μόνο τα ενδύματα του Χριστού αποτελούν εξαίρεσι, διότι είναι βαμμένα στο αίμα. Πάνω στο ένδυμα του Χριστού στο ύψος του μηρού υπάρχει γραμμένο το άνομα **Βασιλεύς βασιλέων και Κύριος κυρίων**, ενώ από το στόμα του εξέρχεται δίκωπο κοφτερό σπαθί, που αποτελεί και το μοναδικό όπλο της ουράνιας αυτής στρατιάς.

Το αντίπαλο στράτευμα αποτελείται από τον Αντίχριστο, τον ψευδοπροφήτη, τους βασιλείς της γης και τα στρατεύματά τους. Μόλις ξεσπάσει η μάχη εκδηλώνεται η παντοδυναμία του Χριστού, η οποία συλλαμβάνει τον Αντίχριστο και τον υπασπιστή του και τους ρίχνει ζωντανούς στην λίμνη του πυρός. Οι βασιλείς και τα στρατεύματά τους φονεύονται με την ρομφαία που έβγαινε από το στόμα του Χριστού. Κατόπιν γέμισε η γη όρνεα, τα οποία βρήκαν τροφή στα πτώματα τώσων νικημένων.

Εδώ σ' αυτό το δράμα περιγράφεται η μεγαλοπρεπής παρουσία του Χριστού ως Κριτού, η σύγκρουσις με τον Αντίχριστο και όλες τις αντίθεες δυνάμεις, καθώς και η τελική εξουδετέρωσις τους. **Εδώ διασαλπίζεται το πιο παρήγορο μήνυμα για τον χριστιανικό κόσμο:** Τελικά δεν θα επικρατήσουν τα τερατόμορφα θηρία, αλλά το Αρνίον.

Εδώ βρίσκει την εκπλήρωσί του αυτό που γράφεται σε άλλο σημείο της Αποκαλύψεως για τα δέκα κέρατα του θηρίου. Αυτά τα δέκα κέρατα που είδες είναι δέκα βασιλείς... Αυτοί έχουν μία γνώμη και δίνουν την δύναμί τους και την εξουσία τους στο θηρίο. **Αυτοί θα πολεμήσουν με το Αρνίον, και το Αρνίον θα τους νικήση, διότι είναι Κύριος κυρίων και Βασιλεύς βασιλέων** (Αποκ. 17, 1214). Εδώ έχουμε ένα είδος επινικίου ύμνου:

***Μετά του Αρνίου πολεμήσουσι
και το Αρνίον νικήσει αυτούς,
ότι Κύριος κυρίων εστί
και Βασιλεύς βασιλέων.***

Εδώ εκπληρώνεται το θριαμβευτικό μήνυμα του έβδομου σαλπίσματος, που εξαγγέλλει τον οριστικό θρίαμβο της βασιλείας του Θεού: Εγένετο η βασιλεία του κόσμου του Κυρίου ημών και του Χριστού αυτού, και βασιλεύσει (4) εις τους αιώνας των αιώνων (Αποκ. 11, 15)

Δηλαδή η βασιλεία και η κυριαρχία πάνω στον κόσμο δεν ανήκει πλέον στον Σατανά και στον Αντίχριστο. Τώρα αυτοί κατατροπώθηκαν. Τώρα επικρατεί οριστικά και απόλυτα η βασιλεία του Θεού και του Αρνιού. Ό,τι είχε να επινοήσει και να εργασθή ο Σατανάς με το επιτελείο του το έκανε. Τώρα πια του αφαιρέθηκε το κεντρί. Τώρα ξεδοντιάσθηκε το στόμα του λιονταριού και ξενυχιάσθηκαν τα πόδια της αρκούδας. Τώρα ο υπερήφανος άρχοντας της Βαβυλώνος έπεσε από τα ύψη του μεγαλείου του και συνετρίβη και κατέβηκε στα βάθη του λάκκου ως πτώμα καταπατούμενον (Πρβλ. Ης. 14, 15.19).

Τελικά όλα τα σκήπτρα συντρίβονται και όλες οι βασιλικές κορώνες πέφτουν κάτω. Όλοι οι βασιλείς της γης που ήξεραν να υψώνουν το ανάστημά τους κατά του Χριστιανισμού, εκμηδενίζονται. Η ημέρα του Κυρίου τους εξουδετερώνει. Ο προφήτης Ιερεμίας το δηλώνει αυτό με μια χτυπητή συμβολική εικόνα: Ίδου ανεμοστρόβιλος παρά Κυρίου εξήλθε με ορμήν και ανεμοστρόβιλος ορμητικός θα εξόρμηση επί την κεφαλήν των άσεβων (23, 19). Όλοι οι μεγάλοι

και τρανοί της γης σωριάζονται κάτω. Τώρα μόνος μεγάλος και μόνος βασιλεύς παραμένει ο Ιησούς Χριστός, ο νικητής του κόσμου. Αυτός που κάποτε, στον Μυστικό Δείπνο είπε: **Θαρσείτε, εγώ νενίκηκα τον κόσμον** (Ιω. 16, 33). Αυτό σε εσχατολογική προοπτική έχει άλλη διατύπωση: Θαρσείτε, εγώ νενίκηκα τον επτακέφαλον δράκοντα και το επτακέφαλον θηρίον και τον ψευδοπροφήτην και πάντας τους βασιλείς της γης.

Και μείς οι πιστοί δούλοι του Χριστού του απευθύνουμε δύο λέξεις θριάμβου: **Συ νικάς. Εσύ Χριστέ μου είσαι ο τελικός νικητής. Συ νικάς. Και εξήλθες νικών και ίνα νικήσης.**

(¹) Πρόκειται για το πρόσωπο του Ιησού Χριστού. Η λευκή νεφέλη πάνω στην οποία κάθεται αποτελεί θρόνο που προσιδιάζει σε Θεό. Μας θυμίζει και την νεφέλη που τον πήρε από τα μάτια των μαθητών την ημέρα της Αναλήψεως, καθώς και την φωτεινή νεφέλη του Θαβώρ. Το χρυσό φωτοστέφανο στο κεφάλι δηλώνει την βασιλική του Ιδιότητα. Το οξύ δρέπανον στο χέρι μας ομιλεί για την Ιδιότητα του ως δίκαιου Κριτού, καθώς και για την επικείμενη ημέρα της Κρίσεως. Η φράσις: του αγγέλου στείλε το δρέπανο σου και θέρισε δεν περιέχει προσταγή, αλλά παράκλησι σε λειτουργικό στύλ. Τέτοιες φράσεις συναντούμε συχνά στην Θ. Λειτουργία. Π.χ. ευλόγησον Δέσποτα.

(²) Μερικοί εξηγητές της Αποκαλύψεως παρασύρονται από τους στίχους 9, 78 και βγάζουν την ερμηνεία ότι εδώ προφητεύονται τα πολεμικά αεροπλάνα. Αλλά δεν έχει έτσι το πράγμα. Οι ακρίδες αυτές προέρχονται από καπνό που βγήκε από το φρέαρ της αβύσσου. Αβυσσος είναι χώρος σκοτεινός και ζοφερός, ο χώρος των δαιμόνων. (Β' Πέτρ. 2,4). Και ο Αντίχριστος από την άβυσσο θα προέλθη (βλέπ. Αποκ. 17, 8). Ο αρχηγός των σατανομόρφων ακρίδων είναι ο Αβαδδών, ο άγγελος της αβύσσου, δηλαδή ο σατανάς. Αβαδδών σημαίνει αυτός που οδηγεί στην απώλεια. Έπειτα οι τερατόμορφες ακρίδες χτυπάνε τους ανθρώπους που δεν έχουν την σφραγίδα του Θεού. Ενώ τα βομβαρδιστικά αεροπλάνα χτυπάνε ανεξέλεγκτα δικαίους και αδίκους. Επίσης οι ακρίδες φέρουν καταστροφή μόνο σε ανθρώπους. Δεν χτυπάνε σπίτια ή δένδρα ή χωράφια, πράγμα που δεν συμβαίνει με τα πολεμικά αεροπλάνα. Επίσης οι ακρίδες αυτές δεν επιφέρουν στους ανθρώπους θάνατο, αλλά οδυνηρό βασανισμό, πράγμα που δεν συμβαίνει με τα αεροπλάνα. Άλλωστε και η έννοια του σκορπιού συμβαδίζει με εκείνη των δαιμόνων (Πρβλ. Λουκ. 10, 19). Πολύ σωστά ένας ερμηνευτής χαρακτηρίζει τις ακρίδες σατανικά όντα —δαιμονικά όντα (Μπρατσιώτης) και άλλος δυνάμεις σατανικάς — επιδημίας τινά πνευματικήν προελεύσεως διαβολικής (Τρεμπέλας). Σημειωτέον ότι οι προορατικοί Γέροντες βλέπουν ότι οι πάσχοντες από νευροψυχικές διαταραχές βασανίζονται από δαιμόνια.

(³) Ιασττις είναι πιθανώτατα το διαμάντι· και σάρδιο, κοκκινωπό, αιματοειδές διαμάντι που έβγαινε στις Σάρδεις.

(⁴) Εδώ κατά παράδοξο τρόπο στην θέσι του πληθυντικού βασιλεύσουσιν (ο Κύριος και ο Χριστός αυτού) έχουμε ενικό, βασιλεύσει. Πρόκειται για μυστηριώδη ενικό που σχετίζεται με το μυστήριο της Αγίας Τριάδος. Τα τρία πρόσωπα ζητούν πληθυντικό, αλλά η μία θεϊκή ουσία ζητεί ενικό. Εδώ ο Πατήρ και ο Υιός σαν ομοούσιοι, σαν κάτοχοι της ίδιας θεϊκής φύσεως και ενέργειας συνδέονται με τον ενικό βασιλεύσει. Η βασιλεία του Πατρός ταυτίζεται με την βασιλεία του Υιού και γι αυτό το ρήμα τίθεται σε ενικό: Ο Πατήρ και ο Υιός θα βασιλεύση αιωνίως.

ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ Η ΑΝΑΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ ΜΕ ΥΠΟΧΡΕΩΣΗ ΑΝΑΦΟΡΑΣ ΠΗΓΗΣ ΠΡΟΕΛΕΥΣΗΣ

ΤΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ ΑΡΧΩΝ ΕΚΦΡΑΣΟΥΝ ΑΠΟΨΕΙ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΤΟΥΣ ΚΑΙ ΑΠΟΤΕΛΟΥΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΧΡΗΣΗ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ.

ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΟΝ ΕΓΚΟΛΠΙΟΝ

«...και βασιλεύσουσι μετ' αυτού χίλια έτη»

Αυτοί οι έξι πρώτοι στίχοι του εικοστού κεφαλαίου της Αποκαλύψεως έχουν γίνει η πρόφαση για την ανάπτυξη μιας ψευδούς ...

Πηγή: http://www.egolpion.net/mhnumata_apokalupsi.el.aspx